

УДК 351/354:004

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313.2019.7.25>**Євгенія Калішенко,***аспірант кафедри адміністративного і фінансового права**Національного університету біоресурсів і природокористування України,**заступник начальника юридичного відділу**Державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності»*

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Упровадження електронного урядування в Україні регулюється великою кількістю нормативних актів у сфері розвитку інформаційного суспільства, електронного урядування та інформатизації. Причому електронне урядування розглядається здебільшого не як окрема сфера, а як складова частина сфери інформатизації. Аналіз низки законодавчих та інших нормативно-правових актів інформаційного законодавства свідчить, що саме на державу покладається головна організуюча, координуюча та контролююча роль у відносинах, що виникають у процесі впровадження електронного урядування між основними її суб'єктами: державою та бізнесом, міжнародними та громадськими організаціями, громадянами. А тому проаналізовані джерела інформаційно-правових норм дозволяють підтвердити висновок про належність до інформаційного законодавства також положень, статей із нормативно-правових актів адміністративного законодавства. І навпаки, в адміністративному законодавстві містяться інформаційно-правові норми. Однак, незважаючи на значну нормативно-правову базу з питань електронного урядування, відсутність єдиної державної політики з упровадження електронного урядування, її концептуальних засад та стратегії, відсутність дієвого контролю з боку держави за виконанням заходів із впровадження електронного урядування, а також відсутність чітко визначеної системи критеріїв їх реалізації призвели до того, що Україна відстає за темпами впровадження електронного урядування від інших європейських країн. З огляду на досвід цих країн, необхідною є низка документів, що встановлюють загальні рамки, стратегії і конкретні стандарти щодо електронного урядування та сфери створення і використання інформаційно-комунікаційних технологій у державному управлінні, між суб'єктами господарювання і громадянами. Таким чином, вважаємо, що нормативно-правова база щодо впровадження електронного урядування має бути не лише гармонізована із загальновизначеними нормами і принципами міжнародного права, а й розроблюватися та прийматися в контексті адаптованих Україною Цілей сталого розвитку до 2030 року, орієнтованих на виведення нашої країни на траєкторію сталого та життєстійкого розвитку. У зв'язку з цим необхідно прийняти документ, який би окреслював стратегічні орієнтири розвитку та впровадження електронного урядування в Україні до 2030 року. Крім того, розробка цього документа має здійснюватися у тісному зв'язку з розробкою Стратегії сталого розвитку «Україна – 2030».

Ключові слова: сталий розвиток, стратегія сталого розвитку, державне управління, інформаційне суспільство, інформатизація, інформаційно-комунікаційні технології, Цілі сталого розвитку.

Постановка проблеми. Однією з передумов ефективного впровадження електронного урядування в будь-якій країні є нормативно-правове забезпечення. В Україні загалом створена відповідна законодавча і нормативно-правова база з питань електронного урядування, однак, на думку вітчизняних науковців, їй притаманна низка недоліків, а саме: неповнота, декларативність, несистемність, нечіткість, недостатня взаємоузгодженість документів та відповідність міжнародним нормам. Крім того, є проблема якості підготовки нормативно-правових актів на рівні держави: у багатьох випадках акти розробляються без проведення ретельного аналізу проблеми, що потребує право-

вого регулювання та урахування ризиків їх запровадження, врахування необхідності їх взаємодії з іншими актами, проведення якісної соціально-економічної та правової експертизи, громадського обговорення тощо. Усе це призводить до того, що Україна значно відстає за темпами розвитку електронного урядування від інших європейських країн, у тому числі пострадянських.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми. Фундаментальні основи та окремі аспекти нормативно-правового регулювання електронного урядування в органах виконавчої влади є предметом дослідження І.В. Арістової, В.Б. Авер'янова, С.М. Алфьорова, О.А. Баранова, Ю.П. Битяка, В.М. Гаращу-

ка, Н.В. Грицяк, М.С. Демкової, С.В. Дзюби, Д.В. Дубова, П.С. Клімушина, І.Б. Коліушка, В.І. Курила, В.Я. Малиновського, В.В. Марченка, П.М. Рабіновича, А.І. Семенченка, А.О. Серенок, С.А. Чукут, Ю.С. Шемшученка та інших науковців.

Тим не менше вважаємо, що дослідження, присвячені питанням нормативно-правового регулювання впровадження електронного урядування в усі сфери суспільного життя, досі потребують ґрунтовного аналізу.

Мета статті – на засадах системного підходу провести аналіз чинного законодавства щодо впровадження електронного урядування в Україні та визначити основні проблеми нормативного регулювання електронного урядування в контексті досягнення Україною сталого розвитку.

Виклад основного матеріалу. На сучасному етапі розвитку суспільно-правових відносин в Україні значущість електронного урядування вимагає забезпечення достатнього рівня його ефективності, що, у свою чергу, прямо залежить від якості, обґрунтованості, адекватності та своєчасності нормативно-правового регулювання електронного урядування. Вітчизняні науковці в цілому погоджуються з тим, що законодавство України, безпосередньо пов'язане з упровадженням та використанням технологій електронного урядування, незважаючи на його фрагментарність і хаотичність, створює правові підстави для широкого використання в державному управлінні ІТ-технологій, електронного документообігу та електронної взаємодії органів державної влади.

Як зазначає вітчизняний науковець А.О. Серенок, законодавство України, що безпосередньо пов'язане з упровадженням та використанням технологій електронного урядування, нараховує кілька десятків нормативно-правових актів. Причому електронне урядування розглядається здебільшого не як окрема сфера, а як складова частина сфери інформатизації [1].

Зокрема, концептуальні засади державної політики у сфері інформатизації, розвитку інформаційного суспільства та електронного урядування визначено насамперед у низці законодавчих актів, таких як: Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 № 2657-XII, Закон України «Про науково-технічну інформацію» від 25.06.1993 № 3322-XII, Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 09.01.2007 № 537-V, Закон України «Про Національну програму інформатизації» від 04.02.1998 №74/98-ВР, Закон України «Про Концепцію Націо-

нальної програми інформатизації» від 04.02.1998 №75/98-ВР, Закон України «Про телекомунікації» від 18.11.2003 № 1280-IV, Закон України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 № 2297-VI, Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» від 05.07.1994 № 80/94-ВР, Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22.05.2003 № 851-IV, Закон України «Про електронні довірчі послуги» від 05.10.2017 № 2155-VIII та інші.

Згідно з цими та низкою інших актів інформаційного законодавства саме на державу покладається головна організуюча, координуюча та контролююча роль у відносинах, що виникають у процесі впровадження електронного урядування між основними її суб'єктами: державою та бізнесом, міжнародними та громадськими організаціями, громадянами. А тому вказані вище джерела інформаційно-правових норм дозволяють підтвердити висновок про належність до інформаційного законодавства положень, статей ііз нормативно-правових актів адміністративного законодавства. І навпаки, в адміністративному законодавстві містяться інформаційно-правові норми.

Адміністративне законодавство є зовнішньою формою вираження адміністративно-правового регулювання та займає вагомe місце в системі нормативно-правового регулювання електронного урядування.

На думку науковця В.В. Марченка, система нормативно-правового регулювання електронного урядування в органах виконавчої влади України ще потребує подальшого дослідження, зважаючи на фрагментарність висвітленого питання і необхідність врахування змін у вітчизняному правовому полі. Особливої уваги потребує адміністративне законодавство, місце якого в системі нормативно-правового регулювання електронного урядування в органах виконавчої влади залишається малодослідженим [2].

До адміністративного законодавства у сфері електронного урядування можемо віднести такі законодавчі акти: Закон України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» від 23.02.2006 № 3475-IV; Закон України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 № 393/96-ВР [3], в який, окрім інших змін, Законом України «Про внесення змін до Закону України "Про звернення громадян" щодо електронного звернення та електронної петиції» від 02.07.2015 № 577-VIII були внесені важливі, в контексті розвитку електронного урядування, зміни щодо розширення можливостей реалізації права

громадян на звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування із застосуванням ефективних новітніх методів, зокрема електронної петиції та електронного звернення; Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 № 2939-VI [4], в який також, окрім інших змін, Законом України «Про внесення змін до деяких законів України щодо доступу до публічної інформації у формі відкритих даних» від 09.04.2015 № 319-VIII було внесено зміни щодо доступу осіб до публічної інформації у формі відкритих даних. Цей Закон від 09.04.2015 № 319-VIII був прийнятий з метою забезпечення реалізації права особи на доступ до інформації, що становить суспільний інтерес, забезпечення прозорості в діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування шляхом упровадження механізму оприлюднення публічної інформації у вигляді відкритих даних. Закон зобов'язав розпорядників інформації надавати публічну інформацію у формі відкритих даних на запит, оприлюднювати і регулярно оновлювати її на єдиному державному веб-порталі відкритих даних та на своїх веб-сайтах.

Крім того, не можемо не згадати про такий важливий закон, як Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI [5], який визначає правові засади реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у сфері надання адміністративних послуг. Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення повноважень органів місцевого самоврядування та оптимізації надання адміністративних послуг» від 10.12.2015 № 888-VIII до Закону України «Про адміністративні послуги» та інших законів були внесені, на наш погляд, революційні зміни щодо можливості подання заяви на отримання адміністративної послуги, крім письмової та усної, також в електронній формі. Адміністративні послуги, у свою чергу, надаються в електронній формі через Єдиний державний портал адміністративних послуг, у тому числі через інтегровані з ним інформаційні системи державних органів та органів місцевого самоврядування.

Крім того, питання розвитку інформаційного суспільства та інформаційної сфери в цілому, впровадження електронного урядування регулюються низкою підзаконних нормативних актів, зокрема, актами Верховної Ради України (далі – ВРУ) (Постанова ВРУ «Про затвердження Завдань Національної програми інформатизації на 2006–2008 роки» від 04.11.2015 № 3075-IV;

Постанова ВРУ «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Реформи галузі інформаційно-комунікаційних технологій та розвиток інформаційного простору України» від 31.03.2016 № 1073-VIII, тощо); актами Кабінету Міністрів України (далі – КМУ), а саме: постановами КМУ (Постанова КМУ «Про затвердження Положення про Національний реєстр електронних інформаційних ресурсів» від 17.03.2004 № 326; Постанова КМУ «Про запровадження Національної системи індикаторів розвитку інформаційного суспільства» від 28.11.2012 № 1134; Постанова КМУ «Про затвердження Положення про формування та виконання Національної програми інформатизації» від 31.08.1998 № 1352; Постанова КМУ «Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» від 24.02.2003 № 208; Постанова КМУ «Деякі питання оприлюднення публічної інформації у формі відкритих даних» від 30.11.2016 № 867; тощо) та розпорядженнями КМУ (Розпорядження КМУ «Про затвердження Концепції формування системи національних електронних інформаційних ресурсів» від 05.05.2003 № 259-р; Розпорядження КМУ «Про затвердження заходів з реалізації Концепції формування системи національних електронних інформаційних ресурсів» від 31.12.2003 № 828-р; Розпорядження КМУ «Про затвердження плану заходів з виконання завдань, передбачених Законом України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 15.08.2007 № 653-р; Розпорядження КМУ «Питання реалізації пілотного проекту впровадження технологій електронного урядування» від 01.03.2010 № 360-р; Розпорядження КМУ «Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні» від 15.05.2013 № 386-р; Розпорядження КМУ «Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні» від 13.12.2010 № 2250; Розпорядження КМУ «Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції розвитку електронного урядування в Україні» від 26.09.2011 № 1014; Розпорядження КМУ «Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні» від 20.09.2017 № 649-р; Розпорядження КМУ «Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції розвитку електронного урядування в Україні» від 22.08.2018 № 617-р; Розпорядження КМУ «Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції розвитку системи електронних послуг в Україні на

2019 – 2020 роки» від 30.01.2019 № 37-р; тощо); актами Президента України, що видаються Президентом України у межах його повноважень на основі та на виконання Конституції і законів України (Указ Президента України «Про Положення про технічний захист інформації в Україні» від 27.09.1999 № 1229/99; Указ Президента України «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні» від 31.07.2000 № 928/2000; Указ Президента України «Про першочергові завдання щодо впровадження новітніх інформаційних технологій» від 20.10.2005 № 1497/2005; Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку "Україна - 2020"» від 12.01.2015 № 5/2015; тощо) та іншими підзаконними нормативними актами.

Таким чином, впровадження електронного урядування в Україні регулюється великою кількістю нормативних актів. Причому в цих актах тісно переплітаються адміністративно-правові та інформаційно-правові норми.

Однак відсутність єдиної державної політики з упровадження електронного урядування, її концептуальних засад та стратегії, відсутність чітко визначеної системи критеріїв їх реалізації, а також дієвого контролю з боку держави в виконанні заходів із впровадження електронного урядування призвели до того, що Україна значно відстає за темпами впровадження електронного урядування від інших європейських країн.

Інтеграція України в європейський простір є незворотнім вибором країни, що закріплений в Законі України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» [6]. Більшість країн – членів Європейського Союзу мають великий досвід законодавчого і проектного супроводу розвитку електронного урядування. Національні програми інформатизації цих країн перетинаються з Цифровим порядком денним для Європи¹ [7], що водночас є інтегральним складником Стратегії розвитку Європейського Союзу «Європа 2020»² [8]. Тож, з огляду

на досвід європейських країн, необхідно є низка документів, що встановлюють загальні рамки, стратегії і конкретні стандарти щодо електронного урядування та сфери створення і використання інформаційно-комунікаційних технологій у державному управлінні, між суб'єктами господарювання і громадянами.

Запровадження механізмів та інструментів електронного урядування було започатковано ще у 1998 році із прийняттям Закону України «Про Національну програму інформатизації» від 04.02.1998 № 74/98-ВР [9], у статті 5 якого закріплено, що головною метою Національної програми інформатизації є створення необхідних умов для забезпечення громадян та суспільства своєчасною, достовірною та повною інформацією шляхом широкого використання інформаційних технологій, забезпечення інформаційної безпеки держави, та Закону України «Про Концепцію Національної програми інформатизації» від 04.02.1998 №75/98-ВР [10], що визначає стратегічні цілі та основні принципи інформатизації, очікувані наслідки її реалізації. Крім того, відповідними рішеннями Уряду, прийнятими ще у 2003–2005 роках, передбачалось: створення та інтеграція електронних інформаційних систем і ресурсів у Єдиний веб-портал органів виконавчої влади та надання інформаційних та інших послуг через електронну інформаційну систему «Електронний Уряд» (2004-2005 роки); створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» (2004-2005 роки); забезпечення дотримання вимог щодо захисту інформації, доступної через Єдиний веб-портал органів виконавчої влади та інтегровані в нього веб-сайти, електронні інформаційні системи і ресурси органів виконавчої влади (2004-2005 роки); розроблення та затвердження переліку і порядку надання інформаційних та інших послуг з використанням електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» (2003 рік) тощо [11].

Однак, закріплюючи низку заходів, спрямованих на впровадження електронного урядування, ці нормативно-правові акти не містили чіткого визначення етапності робіт, їх взаємозв'язку, ресурсного забезпечення, кінцевих очікуваних результатів тощо.

На жаль, прийнятий Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 09.01.2007 № 537-V [12], що визначив розвиток інформаційного суспільства в Україні та впровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій в усі сфери суспільного життя і в діяльність органів державної влади та органів місцевого

¹ Цифровий порядок денний для Європи є однією із семи флагманських ініціатив Стратегії «Європа 2020». Його мета – визначити ключову роль, яку може відіграти використання інформаційно-комунікаційних технологій для досягнення пріоритетів та амбіцій Європи до 2020 року.

² «Європа 2020» – стратегія соціально-економічного розвитку Європейського Союзу на період до 2020 року.

самоврядування одним із пріоритетних напрямів державної політики, та схвалена розпорядженням КМУ від 13.12.2010 № 2250-р Концепція розвитку електронного урядування в Україні, що була спрямована на розвиток електронного урядування, мають більш загальний, декларативний характер. З огляду на те, що план заходів щодо реалізації цієї Концепції розвитку електронного урядування, затверджений Розпорядженням КМУ від 26.09.2011 р. №1014-р, так і не було виконано, КМУ на своєму засіданні 20 вересня 2017 року затвердив нову Концепцію розвитку електронного урядування в Україні [13], яка визначає головні цілі, пріоритетні напрями та заходи розвитку до 2020 року.

Крім того, є проблема якості підготовки нормативно-правових актів на рівні держави: у багатьох випадках акти розробляються без проведення ретельного аналізу проблеми, що потребує правового регулювання та урахування ризиків їх запровадження; врахування необхідності їх взаємодії з іншими актами, проведення якісної соціально-економічної та правової експертизи, громадського обговорення тощо. Тому першою проблемою можна назвати відсутність цілісного механізму правового забезпечення виконання завдань щодо впровадження електронного урядування. А інша проблема – недосконала практика правозастосування та правовий нігілізм громадян та бізнесу, навіть державних службовців [14].

Довгострокові пріоритети Уряду визначаються Програмою діяльності Кабінету Міністрів України, який є рамковим документом і зміст якого розкривається через стратегії – для довгострокового планування; концепції – для короткострокового планування окремих дій або визначення напрямку роботи у вузькій сфері; програми – для реалізації проектів, які фінансуються з держбюджету.

Вважаємо, що проблемою повільного впровадження електронного урядування в Україні є відсутність відповідної стратегії розвитку електронного урядування та плану заходів з її реалізації.

Концепція не може замінити Стратегію, адже, як ми зазначали вище, є документом короткострокового планування. Таким чином, впроваджуючи електронне урядування, що стосується абсолютно всіх сфер життя, Уряд не бачить комплексної картини та не має чіткого бачення на довгострокову перспективу.

Вітчизняні науковці не раз наголошували на необхідності розробки Стратегії розвитку електронного урядування в Україні, програмних документів з питань впровадження електронного урядування та проекту Зако-

ну України «Про розвиток електронного урядування». Зокрема, на законодавчому рівні мають бути чітко визначені: режими функціонування електронного урядування; обмеження на електронне урядування для кожного з його режимів; критерії переходу електронного урядування з одного режиму на інший режим тощо [15].

Підсумовуючи вищевикладене, вважаємо, що Уряду обов'язково слід прийняти базовий документ, який би окреслював стратегічні орієнтири розвитку та впровадження електронного урядування до 2030 року. Крім того, розробка Стратегії розвитку електронного урядування та, відповідно, плану заходів повинна відбуватись у контексті адаптованих Україною Цілей сталого розвитку³ та мати на меті досягнення конкретних цілей та показників. Стратегія електронного урядування до 2030 року має узгоджуватись з положеннями Стратегії сталого розвитку України до 2030 року, яка поки що не прийнята. Вважаємо, що це лише питання часу, адже вже підготовлений проект Закону України про Стратегію сталого розвитку України до 2030 року (законопроект № 9015 від 07.08.2018) та альтернативний Проект Закону про Стратегію впровадження моделі збалансованого розвитку України до 2030 року (законопроект № 9015-1 від 20.08.2018).

Надалі, відповідно до затвердженої Стратегії електронного урядування до 2030 року, мають прийматись відповідні державні програми розвитку електронного урядування з конкретними завданнями, виконавцями, індикаторами виконання завдань та обсягами фінансування на конкретний термін. Як показує досвід зарубіжних країн, тільки міцна політична воля, спрямована на досягнення чітких завдань, закріплених у відповідних стратегіях, програмах, законах з питань розвитку та впровадження електронного урядування, з відповідними обсягами фінансових ресурсів, здатна підняти країну на провідні позиції у світі за рівнем розвитку електронного урядування.

Висновки

Підсумовуючи наведені результати дослідження нормативно-правових актів щодо впровадження електронного урядування в Україні, необхідно зазначити таке.

По-перше, проведений аналіз нормативно-правових актів урегулювання відповід-

³ Цілі сталого розвитку (ЦСР, відомі також як Глобальні цілі) - це ключові напрями розвитку країн, що були ухвалені 25 вересня 2015 року на Саміті Організації Об'єднаних Націй зі сталого розвитку на період до 2030 року. 17 Глобальних цілей, яким відповідають 169 завдань, орієнтовані на виведення світу на траєкторію сталого розвитку.

них суспільних відносин показав наявність різномірної моделі правового забезпечення впровадження електронного урядування, яка об'єднує правові норми різної юридичної сили, що знайшли своє зовнішнє закріплення в актах інформаційного та адміністративного законодавства, а також ілюструє взаємовплив і взаємодію цих галузей права в умовах сьогодення.

По-друге, питання про розробку державної цільової програми розвитку електронного урядування в Україні чи державної Стратегії з чіткими строками, обсягами фінансування та призначенням як замовника програми, так і виконавців також залишається відкритим. Крім того, розробка цієї Стратегії повинна здійснюватись у тісному зв'язку з розробкою Стратегії сталого розвитку «Україна – 2030», що має встановлювати цілісну систему стратегічних та операційних цілей переходу до інтегрованого економічного, соціального та екологічного розвитку нашої країни до 2030 року.

Крім того, План дій із реалізації Стратегії електронного урядування в Україні до 2030 року має розроблятися в контексті Цілей сталого розвитку до 2030 року. До того ж цей документ має узгоджуватись із національним планом дій щодо впровадження «Стратегії сталого розвитку України на період до 2030 року».

Список використаних джерел:

1. Серенко А.О. Нормативно-правове забезпечення впровадження електронного урядування в Україні: ініціативи Президента України. *Державне будівництво*. 2015. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2015_1_7 (дата звернення: 02.07.2019).
2. Марченко В.В. Електронне урядування в органах виконавчої влади: адміністративно-правові засади: монографія. Харків: Панов, 2016. 444 с.
3. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР. Дата оновлення: 11.10.2018. URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-вр> (дата звернення: 02.07.2019).
4. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. Дата оновлення: 01.05.2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> (дата звернення 02.07.2019).
5. Про адміністративні послуги: Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. Дата оновлення: 04.04.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17/ed20180404> (дата звернення 02.07.2019).
6. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: Закон України від 01.07.2010 р. № 2411-VI. Дата оновлення: 08.07.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17/ed20180708> (дата звернення: 03.07.2019).
7. A Digital Agenda for Europe (COM(2010)0245): adopted by European Commission 26.08.2010. URL: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52010DC0245R\(01\)&from=EN](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52010DC0245R(01)&from=EN) (дата звернення: 03.07.2019).
8. Europe 2020: A strategy for smart, sustainable and inclusive growth (COM(2010)2020): adopted by European Commission 03.03.2010. URL: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:EN:PDF> (дата звернення: 03.07.2019).
9. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 74/98-ВР. Дата оновлення: 01.08.2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-вр/ed20160801> (дата звернення 02.07.2019).
10. Про Концепцію Національної програми інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 75/98-ВР. Дата оновлення: 11.08.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/75/98-вр> (дата звернення 02.07.2019).
11. Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд»: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.02.2003 № 208. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208-2003-%D0%BF> (дата звернення: 02.07.2019).
12. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки: Закон України від 09.01.2007 № 537-V. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16> (дата звернення: 02.07.2019).
13. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 № 649-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/250287124> (дата звернення: 02.07.2019).
14. Семенченко А.І., Коновал В.О. Організаційно-правові механізми державного управління розвитком інформаційного суспільства та електронного урядування: проблеми та шляхи розв'язання. *Управління сучасним містом*. Київ. 2012. № 1-4/1-12 (45-48). С. 1-27. URL: https://ueuzi.kyivcity.gov.ua/files/2014/12/1/konoval_ST_1.pdf
15. Концепція розвитку електронного урядування в Україні / Баранов О.А., Демкова М.С., Дзюба С.В., Єфанов А.В. та ін.; за ред. А.І. Семенченка. Київ, 2009. 16 с.
16. Електронне урядування: підручник / В.П. Горбулін, Н.В. Грицяк, А.І. Семенченко, О.В. Карпенко та ін.; за заг. ред. проф. Ю.В. Ковбасюка; наук. ред. проф. Н.В. Грицяк, проф. А.І. Семенченка. Київ: НАДУ, 2014. 352 с.
17. Електронне урядування: підручник / А.І. Семенченко, Н.В. Грицяк, О.Б. Кукарін та ін.; за заг. ред. проф. Н.В. Грицяк, А.І. Семенченка. Київ: НАДУ, 2016. 128 с.

Implementation of electronic government (e-government) in Ukraine is governed by a large number of regulations in the area of information society development, e-government and informatization. Moreover, e-government is considered not as a separate sphere, but as a component of the sphere of informatization. The analysis of a number of legislative and other legal acts of information law testifies that the main organizing, coordinating and controlling role in the relations that arise in the process of implementation of e-government between its main subjects: state and business, international and public organizations, citizens, is performed by the state. Therefore, analyzed sources of information and legal norms allow to confirm a conclusion about belonging to the information legislation also provisions and articles of legal acts of administrative legislation. And conversely, the administrative legislation contains information and legal norms. However, the lack of a single state policy on the implementation of e-government, its conceptual framework and strategy, the lack of effective government control over the implementation of e-government measures, and the lack of a well-defined system of criteria for their implementation, led to Ukraine lagging behind the pace of implementation of e-government from other European countries. Taking into account the experience of these countries, a number of documents that establish common frameworks, strategies and specific standards for e-government and the area of creating and using information and communication technologies in public administration, between business entities and citizens are required. Thus, we consider that the regulatory framework for the implementation of e-government should not only be harmonized with generally accepted norms and principles of international law, but also should be developed and adopted in the context of Sustainable Development Goals, adopted by Ukraine to 2030. The main aim of these Goals is to bring our country on the way of sustainable development. In connection with this, it is necessary to adopt a document that would outline the strategic guidelines for the development and implementation of e-government in Ukraine by 2030. In addition, the development of this document should be made in close connection with the development of the Sustainable Development Strategy "Ukraine-2030".

Key words: sustainable development, sustainable development strategy, state governance, information society, informatization, information and communication technologies, Sustainable Development Goals.